

TREDJE SÖNDAGEN EFTER EPIFANIA

DOMINICA TERTIA POST EPIPHANIAM

III Årg Högm Matt 8: 14–17. Predikan Åke Malander

Förra söndagen läste vi att Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat. Hur det sker får vi veta i Matteus 4: *”Jesus vandrade omkring i hela Galileen och undervisade i deras synagogor och predikade evangeliet om riket och botade alla slags sjukdomar och krämpor bland folket. Ryktet om honom gick ut över hela Syrien, och man förde till honom alla som led av olika slags sjukdomar och plågor, besatta, månadsjuka och lama, och han bota dem.”* Hans helande verksamhet omfattade både det eviga och det timliga, både själens och kroppens behov. Skriften ser inget motsatsförhållande mellan dessa två, ingen dualistisk motsättning mellan det andliga och det materiella. Båda sidorna är Guds goda skapelse och föremål för hans faderliga omsorg. Men till följd av syndafallet är människan, och hela skapelsen, lagd under förgängelsen. Sjukdomar och lidanden och till sist döden är alltså följder av synden. Detta får vi nu inte uppfatta så, att den som drabbats av ett svårare lidande vore en värre syndare än andra. Jesus frågar, i Lukas 13, om de galileer vilkas blod Pilatus blandade med deras offer eller de 18 som omkom när tornet i Siloam rasade var större syndare än andra galileer och jerusalemiter, eftersom detta hände dem. Så menade nog judarna att det var, men så förhåller det sig inte lär Jesus med eftertryck. Vi är alla underkastade sjukdomar och olyckor och lidande och död, eftersom vi alla är syndare. Det är bakgrunden till den Jesu verksamhet vi möter i dagens texter, hur han som den Store Läkaren har hjälp att ge åt alla som vänder sig till honom. I evangeliet var det en man som led av spetälska och en romersk officer, en icke-jude, en hedning, vars tjänare hade blivit förlamad av en sjukdom. För dem fanns ju ingen mänsklig hjälp att få. (Inte ens Lukas som var läkare hade kunnat hjälpa dem.) Men de gjorde som i psalm 107: de ropade till Herren i sin nöd. Och han botade dem. I dessa två personer visar även tron sitt rätta ansikte. De var båda kultiskt orena och därmed uteslutna ur Guds folks gemenskap. Men tron är till sin natur oförskräckt, den tränger sig på, den tränger sig, trots sin egen ovärdighet, fram till Jesus – och väntar sig allt gott av honom. Men låt oss nu komma in på själva predikotexten.

JESUS ÄR DEN STORE LÄKAREN FÖR KROPP OCH SJÄL.

Predikotexten är således den direkta fortsättningen på evangeliet. Jesus (och lärjungarna) kom hem till Petrus hus, och se, där möttes han åter av sjukdom och lidande. Petrus svärmor låg i feber. Och han som har kommit för att läka och hela det sargade, han som har medlidande med oss i vår svaghet, han som förbarmar sig över oss i vår skröplighet, han botar även henne. Men hur går han tillväga? *”Han rörde vid hennes hand, och då lämnade febern henne.”* På samma sätt räckte han ut handen och rörde vid den spetälske, och han blev ren. I psalm 118 läser vi: *”Herrens bögra hand gör mäktiga ting.”* Detta är vad som rent bokstavligt sker här. Jesu händer är den Allsmäktige

Gudens händer, som rör vid de sjuka och gör mäktiga ting. Men dessa händer är också alla syndares Frälsares händer, de händer som ska genomborras för våra överträdelsers skull. Därför är det inte den dömande allmakten, den helighet som förbränner allt orent utan den frälsande, helande och återupprättande allmakten som rör vid dem och befriar dem från sjukdomens elände. Officerens tjänare kom dock inte i personlig kontakt med Jesus, men i det fallet talade han ett allmaktsord, och tjänaren blev frisk i samma stund. På samma sätt var det när man på kvällen förde till honom många som var besatta. (Man kom först på kvällen eftersom det var sabbat den dagen, och då var ju sabbaten slut.) Han talade ett ord och befallde demonerna att fara ut och lämna människorna. Och han botade alla sjuka, både besatta och vanliga sjuka.

Innan vi går vidare ska vi göra två små utvikingar. Det första gäller detta med ”besatta”. I vår tid menar man ju allmänt att detta är gamla tiders övertro, och man kan möta sådana tankar som att Jesus delade eller att han anpassade sig till sin samtids felaktiga uppfattning om sinnessjukdomar och liknande. Ibland heter det även att man på den tiden trodde att sjukdomar var besatthet av onda andar. Tvärtom ser vi ju att Jesus, och Skriften, skiljer mellan sådana som led av vad vi kan kalla vanliga sjukdomar och sådana som var besatta, och att han behandlar dessa båda grupper helt olika. Tyvärr verkar det vara så att de kristna kyrkornas teologer i stor utsträckning delar vår samtids felaktiga, rent materiella och inomvärldsliga uppfattning, som egentligen inte lämnar rum för något gudomligt ingripande över huvud taget. Den andra utvikingen gäller Petrus svärmor. Ganska tidigt i kyrkans historia började biskopen i Rom göra anspråk på att vara Petri efterträdare och därigenom stå över alla andra biskopar (och sedermera även över kungar och kejsare). I kraft av detta sitt anspråk förbjuder han prästerna och biskoparna att ingå äktenskap. – Trots att Petrus själv var gift! Att på detta sätt utfärda påbud och införa nya lagar i kyrkan är ett av de tecken med vilka Nya Testamentet beskriver antikrist.

JESUS ÄR DENSAMME ÄN I DAG

När nu Jesus visar sig vara den Gode Herden och den Store Läkaren som har omsorg om *hela* vårt liv, i andligt såväl som timligt avseende, visar det sig då inte att vi ändå alltför ofta tappar bort våra sjuka, de som istället för att få vara med i högtidsförsamlingen och fira Herrens sköna gudstjänst ligger på sin sjukbädd, kanske i feber och plågor. Jesus har ju lärt oss att vi får, ja att vi *ska* kasta alla våra bekymmer på Herren. Då ska vi inte glömma att alla våra sjukdomar och allt vårt kroppsliga lidande får vi, liksom de sjuka i evangelierna, komma till Kristus med. Borde vi inte göra mer bruk av förbönen för ”alla sjuka och lidande”, så att det kunde kännas naturligt för den som ligger sjuk att begära personlig förbön i gudstjänsten.

Att Jesus Kristus är densamme än idag är för oss en stor tröst i all vår skröplighet. Sjukdomar och lidanden och sorger kan drabba vem som helst av oss, i alla åldrar, som ett vittnesbörd om vår dödlighet. Då kan det vara lätt att tappa sin frimodighet. Samvetet kanske anklagar dig, och gamla synder gör sig påminda. Då gäller det att inte lyssna till sina känslor utan att lyssna till vad Gud säger i sitt ord. ”*Om vårt hjärta fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet allt.*” Om och när Gud lägger ett tungt och plågsamt kors på dig, så är detta *inte* ett tecken på att han överger dig och att du inte längre är eller får vara ett Guds barn. Det svåra som drabbar dig är *inte* straffet för dina synder. Det straffet blev för 2000 år sedan lagt på Guds Enfödde Son, och Gud kommer aldrig, aldrig mer ihåg det som så tungt en gång på Sonen låg. Det är en prövning och en hälsosam tuktan Gud ibland lägger på oss – stanna upp och betänk vem du är inför Gud. När han en längre tid har gett oss glädje och lycka och framgång frestas vi lätt att tänka: Min egen hand har hjälpt mig till detta. Därför måste han ibland lägga ett kors på oss och lära oss att ta

emot liv och hälsa och allt som goda gåvor ur hans hand, så att till fullo inser vad det innebär då vi ber: *"Vårt dagliga bröd giv oss idag."*

Jesus är den Store Läkaren även för oss den dag som i dag är, och vi får med förtröstan ropa till honom i all vår nöd. Men alla blir inte helade, somliga får bli kvar länge i sin sjukdom och blir kanske aldrig helt återställda, och det är inte säkert att vi, du eller jag, får den bot och det tillfrisknande vi förväntar oss. Aposteln Paulus slapp inte ifrån sin sjukdom. Den spetälske i evangeliet bad: "Herre, *om du vill* kan du göra mig ren". Så ska vi också be; när vi ber om det timliga goda ska vi avsluta våra böner med tillägget: men ske din vilja.

Alla drabbas vi någon gång av att istället för att vara på jobbet eller i skolan så ligger vi hemma och är sjuka, influensan kanske har slagit till. För oss kristna är detta inte bara ett dystert elände – det är en påminnelse om vår dödlighet, att en dag kommer den sista sjukdomen. Och när den stunden kommer då vi ska läggas på vår sista sjukbädd – efter en längre eller kortare tids sjukdom, eller helt plötsligt genom en olycka – då är det för Jesu lärjungar inte det hopplösa slutet, utan tvärtom den hoppfulla början, för då är det för alltid slut med syndens härjningar i vår dödliga kropp, och när den på den sista och yttersta dagen får höra Människosönens allmaktsröst bjuda den att stå upp ur gravens mörker, då ska den uppstå förhärligad och lik Kristi kropp, som den har åtnjutit här på jorden vid Herrens altarbord. Eja vore vi där.